

The Razor's Edge #13 vraag 1
3 maart 1987 PM in Chuang Tzu Auditorium.

Geliefde Osho,

De laatste dagen kom ik van de lezingen vandaan bibberend en met rillingen van binnenuit. Het komt nadat u vertrokken bent. Hoewel mijn lichaam trilt voelt het niet als angst... of niet als angst die ik eerder heb ervaren. Het beeld dat ik erbij heb is dat ik aan mijn vingertoppen aan een raamkozijn hang hoog in de hemel met niets eronder. Er is geen huis, enkel een raamkozijn en u hangt daaruit en danst en zingt als een gek. Het is zo uitnodigend dat ik mezelf vergeet en ook begin te klappen en te zingen. Nadat u vertrokken bent komt mijn overlevingsmechanisme bibberend aangesneld en probeert de boel weer over te nemen. Is dit wat er gebeurt, geliefde Osho?

Devageet, een heel oud soefi verhaal... Er is een man verdwaald in de donkere nacht, in een dicht bos. Hij ziet nergens een teken dat hij in de buurt is van een dorp, een stadje; maar hij kan ook niet blijven. Het is zo donker, en de angst voor wilde dieren.... Trillend, voelt hij zijn weg en valt in een kuil. Bang, omdat hij niet kan zien hoe diep de kuil is houdt hij zich vast aan de wortels van een boom. De nacht wordt kouder en kouder en hij beeft en trilt. Zijn handen bevroren bijna van de kou. En nu bevalt de ultieme angst hem, dat hij nog maar een paar momenten te leven heeft. Zijn handen glijden van de wortels, hij kan ze niet meer vasthouden, hij is bijna verlamd...en uiteindelijk gebeurt het.

Hij verliest grip op de wortels en de man valt. Maar de hele vallei is vol van zijn lachen, want er was geen kuil – maar een halve meter onder hem was de vaste grond. En de halve nacht had hij onnodig geworsteld en zichzelf gemarteld. Hij had niet alleen de vaste grond gevonden – het was de weg.

Devageet, je zit in dezelfde situatie. Je zegt, 'het lijkt geen angst te zijn.' Het is geen angst, het is de dood zelf. Het beeld dat je krijgt is dat van jou hangend aan je vingertoppen aan een raamkozijn hoog in de hemel, met niets eronder. Daar heb je het mis. In de duisternis kun je niet zien dat net eronder de weg is – je hoeft maar een halve meter te vallen. Maar voor een halve meter hoef je de dood te accepteren. Maar het beeld klopt... er is geen huis, enkel een raamkozijn. Dat is absoluut waar over mij. Ik ben enkel een raamkozijn en zij die me vertrouwen zullen in dezelfde situatie komen als Devageet. Ik doe mijn best je uit te nodigen te dansen en als je gek genoeg bent zul je uiteindelijk beginnen te klappen. En dat is het moment dat je vergeet dat je je niet tegelijkertijd aan het kozijn vast kan houden en klappen. Het moment dat je begint te klappen laat je het kozijn los. Je handen zijn van de wortels gegleden. Die halve meter lijkt een lange reis, omdat het zeker de dood is. Je valt, voor de beleving van je ego, in een onpeilbare diepte. Het is iets anders dat niemand sterft. Voor die halve meter...hoe lang duurt het? Misschien een paar seconden, of niet eens een paar seconden en de hele vallei zal gevuld zijn met lachen – jouw lachen. Je hebt de weg gevonden, gewoon door je nergens aan vast te houden, niet eens aan een raamkozijn dat in de lege hemel hangt. Er is elke verleiding om eraan te blijven hangen. Tegens die verleiding moet ik je overhalen om tenslotte te gaan klappen. En dan zul je snel weten dat je door een dood bent gegaan en een nieuw leven hebt bereikt, een nieuwe weg.

Het is een opstanding. De Christenen hebben een grote vergissing gemaakt door van de opstanding van Jezus een historisch feit te maken. Het is geen historisch feit.

Het is een existentiële realiteit dat als je al het vasthouden loslaat, je hele leven zal verdwijnen en je een totaal nieuw leven zult vinden – met nieuwe visies, nieuwe verlangens, nieuwe wensen, nieuw licht, nieuwe uitdagingen, nieuwe sterren die je roepen voor een pelgrimstocht. Het soefi verhaal is niet geschreven door een verhalenverteller. Het is de ervaring van allen die geleefd hebben met een meester, die alles losgelaten hebben en zich enkel nog aan de meester vasthouden – zijn liefde, zijn vertrouwen. En nu is de kunst van de meester om je aan het klappen te krijgen. Zodra je het raam loslaat heb je de deur naar het goddelijke gevonden.

Gautam de Boeddha zei altijd: 'Als je een kaars brandt, brandt de eerste vlam de was van de kaars af, maar er komt een moment dat alle was verdwenen is...de kaars ook verdwijnt.' De meester helpt je om onthecht aan alles te zijn en brengt je hele energie in een diep vertrouwen...heel doelgericht, terwijl je de hand van de meester vasthoudt. Nu is dat je enige bescherming, en voor deze bescherming heb je alle andere bescherming losgelaten. Maar je weet niet dat de meester je op een dag in de onpeilbare diepte gaat gooien – die alleen maar onpeilbaar schijnt. Het is maar een halve meter van je hoofd naar je hart; dat is de afstand. En wanneer je je hart hebt bereikt, heb je de weg naar je zijn gevonden. Nu is je uiteindelijke realisatie niet ver meer. Devageet, wat er ook met je gebeurt is prachtig. Sta het toe te gebeuren en help anderen ook. Uiteindelijk moet je de gehechtheid aan de meester ook loslaten. Gautam Boeddha heeft gezegd: 'Als ik je op de weg tegenkom, hak onmiddellijk mijn hoofd af.' Het is een van de raarste uitspraken ooit gedaan door een meester. Wat bedoelt hij? Hij bedoelt dat als je dieper in meditatie gaat, je de hele wereld achter zal laten, maar de liefde die sterker en sterker is geworden elk moment met de meester zal de laatste barrière zijn. Tussen jou en het bestaan zal de meester de laatste barrière zijn. En Boeddha heeft absoluut gelijk: 'Denk er geen moment over na. Als je me ontmoet op de weg, hak onmiddellijk mijn hoofd af. Zodra ik van je pad ben weggevaagd heb je je thuis gevonden.' De meester is een middel. Eerst om je te helpen te onthechten van andere dingen – geld, macht, aanzicht; en dan uiteindelijk om je te helpen om te onthechten met het uiteindelijke onthechten, van de meester zelf. En je zult meteen dankbaar zijn dat de meester de weg niet versperde.

Dit is het enige criterium voor of een meester echt is, authentiek, of nep. De nepmeester zal proberen om jou aan hem te laten hechten. Jouw hechten aan de meester geeft hem zijn ego-voeding. Alleen de authentieke meester kan je helpen om je van hem te bevrijden. Je vrij te maken van de wereld is heel makkelijk, maar om je vrij te maken van de meester zelf... En hij moet het zelf doen; hij moet er op de een of andere manier voor zorgen dat je begint te klappen en van het raamkozijn valt. De angst zal er maar een paar seconden zijn en plotseling sta je op nieuwe grond in een fris bewustzijn, in een dieper begrip, in een gelukzalige realisatie van je eeuwigheid. Alle angst verdwijnt, want alle dood verdwijnt. Angst is de schaduw van de dood en als je niet weet dat je onsterfelijk bent kun je niet vrijkomen van angst. En als je niet vrij van angst bent kun je geen vrijheid kennen. Al deze dingen zijn aan elkaar gerelateerd. Devageet, dat wat er gebeurt is precies wat er moet gebeuren.